

THOMAS BAGGER

ROZERVANÝ MUŽ

THRILLER

PŘÍPAD PRO LUCASE STAGEHO

ROZERVANÝ MUŽ
PŘÍPAD PRO LUCASE STAGEHO

© Thomas Bagger og JP/Politikens Hus A/S
in agreement with Politiken Literary Agency 2021

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Zora Koutecká, 2024
Cover © Wilhelm Knudsen, 2024
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-4854-9 (pdf)

THOMAS BAGGER

ROZERVANÝ MUŽ

PŘÍPAD PRO LUCASE STAGEHO

přeložila Zora Koutecká

VENDETA

Prolog

Chlapec omámený spánkem zasténal. Jeho tělo se ještě úplně neosvobodilo od snu, ale i tak si jeho mozek kdesi hluboko uvědomoval, že je noc. Že by neměl být vzhůru.

Zvedl hlavu z polštáře, a když zamrkal, spatřil fialové jiskřičky. Nálada v pokoji byla úplně jiná, než když v konejšivém světle lampičky usnul s nosem zabořeným do komiksu s kačerem Donaldem. Máma mu tu byla zhasnout. Proč to udělala? Přece ví, že on si to nepřeje.

Sevřel povlak tak silně, až látka zašustila. Vytáhl si peřinu až k bradě, jako když nakukoval přes zeď k sousedovic holce. Peřina byla mokrá, lepkavá a nakysle páchla.

Teď už bylo jasné, proč se probudil. Noční můra. Křik, jenž odmítal opustit jeho hrdlo, protože ústa měl plná husté, lepkavé hmoty, která se nedala spolknout ani vyplivnout a která nakonec nabobtnala tak, až mu z lebky vymáčkla oči.

Chlapec tiše vzlykl. Srdce mu bilo v hrudi jako splašené, až si myslel, že mu vyskočí ze zad. Rozprostřela se nad ním mračna paniky a změnila se v průtrž. Vlahá moč mu stékala mezi půlky, takže všechno bylo lepkavé a nechutné.

Proč to děláš, proč to proboha děláš? zanaříkal neslyšně a uvědomil si, že myšlenky znějí jako matčin rozzuřený hlas.

Celý zkoprnělý strachem zíral do tmy. Měl pocit, jako by mu na hrudníku ležela jedna z otcových knih vázaných v kůži, se zlatými písmeny. Musí vstát, musí se nadechnout. Spustil

nohy na studenou podlahu, přišoural se k oknu a vykoul škvírkou v žaluziích. Zahrada ve svitu měsíce mu připomněla jeden z černobílých filmů, na které se máma dívala vždycy, když byl otec na cestách. Ty filmy nenáviděl. Řezavé hlasy herců, popelavé světlo vyzařující z obrazovky, které se vlnilo na stropě jako černá magie. Rmoutilo ho vidět matčinu šedou postavu na velké pohovce, uzavřenou do sebe a zhypnotizovanou, s cigaretou, která dál hořela, sevřená dvěma klouby prstů.

Hoch se štípl do tváře, byla to příjemná bolest, která odvedla jeho pozornost jinam. Najednou si uvědomil mokrou skvrnu na pyžamových kalhotách. Skvrna byla ledově studená. Potřebuje se ještě vyčůrat.

Po špičkách vešel do potměšilé chodby, o které sousedovic holka tvrdila, že se z ní v noci stává černé střevo příšery; ty, kdo se jím odváží projít až na konec, příšera vykadí a oni se utopí v jezeru hořících hoven. Zatnul zuby. Za denního světla to je příjemnější. Soustředil se na vrzání podlahy, na střídání vysokých a nízkých tónů.

Pak ztuhl.

Nějaký zvuk. Vycházel z tátovy a máminy ložnice. Stál zrovna přede dveřmi. Klíčovou dírkou se ven vinul jemný proužek světla. Chlapec váhavě přenesl váhu z jedné nohy na druhou. Máma mu zakázala k nim v noci chodit. I kdyby se mu zdály sebeošklivější sny. Nikdy mu nevysvětlila proč. Prostě nesměl.

Najednou se zase ozval ten zvuk. Vysoký hlas. Šepot. Za-
naříkání.

„Jste vzhůru?“ zeptal se tak nahlas, jak jen se odvážil, což moc hlasitě nebylo.

Naříkání zesílilo. Vysoký hlas nezněl nešťastně, i když vyluzoval plačtivé zvuky.

Chlapec strnul a zíral na začarovaný proužek světla. Pak ke klíčové dírce přiložil oko.

Zalapał po dechu. Ani v těch nejdivočejších představách by tenhle výjev neočekával. Okna i zrcadla byla orosená. Vosk odkapával ze šesti stříbrných ramen svícnu a rodinné portréty nad pelestí se houpaly na hřebících. Chlapec ztěžka polkl. Sousedovic holka se válela na prostěradle matčiny a otcovy postele. Nahá. Bělostná. Otec ležel na ní, úplně těsně. Na černých chlupech na hrudi se mu leskly kapky potu a prudce přirážel podbřiškem k její zadnici.

Znovu. Znovu. Znovu.

Hubené tělo sousedovic holky se při každém nárazu zachvělo, na klíčních kostech jí zářil nápadný ruměnec a oddechovala tak prudce, že žebra vrhala na kůži stíny. Chlapce zarazily otcovy dlouhé prsty, které mačkaly dívčino prso, i když ho bylo sotva do hrsti.

Chlapec se s úděsem podíval na sebe. V pyžamových kalhotách se mu rýsovala boule. Tvrdý úd mu trčel nahoru. Aniž by si to uvědomil, ruka mu zajela pod okraj kalhot. Třela úd.

Začal sípat, tváře mu zčervenaly. Zmateně sténal, chtěl přestat, ale ruka se mu dál klepala, jako když třese při házení kostkou.

Rozkrok mu vzplál. Překrásná bolest, kvůli které zavřel oči. Stál přede dveřmi. Přesto byl uvnitř v pokoji. U nich. Tělo na tělo. Tření. Vzdychání. Pleskání.

Chlapec otevřel ústa dokořán. Teplá vlna ho uvnitř rozpustila. To rozpuštěné jako by vystříklo údem ven a kolena mu poklesla.

Vůbec nezaslechl kroky za sebou.

Na ústa mu dopadla ruka. Silně, nečekaně. Přidušený výkřik zmizel v teplé dlani a něco ho táhlo dozadu, patami se zadíral do podlahy. Najednou ho to hodilo na jeho postel a drželo deseti prsty zarytými do ramenou. Matčin hlas rozřízl tmu:

„Cos to proboha prováděl, ty kluku nechutná?“ Zatřásla s ním, až pera v matraci zaskřípala. „Odpověz!“

Chlapec zmateně koktal: „Š-šel jsem se vyčůrat... s-slyšel jsem z-zvuky a...”

„A chtěl jsi šmírovat?“

„Ne, nechtěl!“ Otočil hlavu na stranu. Matčin dech byl cítit po cigaretě a ještě něčem syrovém a špinavém, jako po kyse-
lém ovoci. „Proč je ve vaší ložnici? Co s ní táta dělá?“

„S kým?“

„Se sousedovic...”

Palčivá facka. „Nikdo tam není.“

„Ale...”

Matka ho štípla do tváře, až to zabolelo. „Jsi vychytr-
lý a odporný. Osaháváš se přede dveřmi mojí ložnice. Mám
dojít pro tátu, aby ti ho ustříhnul? Tak mám?“ Matčin hlas
byl docela blízko, ale šířil se na všechny strany, jako by ve
tmě postávali posluchači. „Proč jsi stejný jako tvůj otec? Jste
jako zvířata!“

Hoch se neodvážil nic říct. Ani matka už nic neřekla. Jen
mu dýchala do obličeje, až mu bylo na zvracení. Stisk na ra-
menou povolil, slyšel pleskání chodidel po prknech a nako-
nec se dveře zavřely s tichým, nenápadným cvaknutím.

Nocí bezcílně vířil říjnový vítr. Proudý deště, silné jako prsty, se zavrtávaly do polí, která se rozkládala po nekonečném horizontu křovisek a stromů bez listů. Většina obyvatel jižního Jutska pochrupevala pod peřinou nebo se tísnila v hospodách, kde se zvuky nečasu utápěly ve smích a řinčení lahví. Dokonce i liška a kuna musely vyhledat útočiště pod střechou stodoly a pneumatikou traktoru, kde přechkají noční řádění.

Ale pak tu ještě byli další. Ti, co chodívají v noci.

Dloubnutí do žeber vytrhlo Clause Fockbeka z příjemného snu. Zachrčel a odstrčil manželčin natažený prst.

Ještě jedno štouchnutí.

„Taky jsi mohla říct dřív. Teď už se mi nechce,“ zamumlal Claus a zabořil tvář do polštáře. Chtěl se vrátit do snu.

„Dík za nabídku, Clausi.“

Sprcha od manželky, se kterou byl pětadvacet let, nebyla důvodem, aby pootevřel oči. Povšiml si něčeho v jejím hlase. Neklidu.

„Clausi, tamhle na valu se něco děje.“

„Co?“

„Světlo. Rozsvěcí se a zhasíná.“

Claus zaslechl klapání zahradní branky ve větru. „Nemohla by ses podívat sama?“

„Slyším i nákej zvuk.“

„Jakej zvuk?“ zavrčel.

„Jako nákou sirénu.“

„Siréna a světlo! To budou mimozemšťani, o kerejch furt mele Bette Nillerová.“ Claus se zavrtil pod Carininu teplou peřinu. „Esli je to naše poslední noc na Zemi, tak už je to stejně jedno.“

Rozezlený prst ho štouchal dál. „Ty seš ale baba. Mám hol-kám říct, že jsi vyhnal do toho nečasu vlastní ženu?“

Claus zamrkal. Teď už byl dočista probuzený. Kdykoli klub manželek zasedl ke kávě, ocitla se dobrá pověst mužů z již-ního Jutska v sázce. Povzdechl a spustil chodidla na podlahu.

Claus vyšel ven. Jeho statek se nacházel na úpatí zvlněné přírodní oblasti, jejímž nejvyšším bodem byla nevelká vyvýšenina nacházející se asi čtyřicet šest metrů nad hladinou moře. O původu Smølského valu vlastně nikdo nic moc nevěděl. Jen to, že stejně jako zbytek jižního Jutska vznikl během posledních dvou dob ledových. Ale Claus měl pocit, že si ze školy pamatuje něco o tom, že se na valu v době železné nacházelo kultovní místo.

Na okamžik zaváhal. Na vrcholku pahorku zřetelně zahlédl záhadný záblesk světla. Polkl. Většina lidí považuje Smølský val za pustinu. Ale jako pustý se nikdy označit nedal. Vždycky tam něco bylo. Pak zaslechl ten zvuk. Siréna prořízla hučení mas nočního vzduchu.

Přešel přes areál statku. Prasečí farma patřila jeho rodině po čtyři generace. S pýchou pomyslel na to, že jeho nejstarší syn bude pátou generací. Ale tuto noc Claus ještě nebyl připravený na výměnu generací. Tuto noc ještě ne. Z přístřešku na náradí vzal dědovu brokovnici a vyrazil do tmy.

Vkročil do vysoké, divoce rostoucí trávy za plotem a vydal se do svahu. Pach vlhké zeminy se mu usadil v nosních dírkách. Ohlušující déšť bubnoval do kapuce pláštěnky a jediný orientační bod byly bílé záblesky na vrcholu pahorku.

Přemýšlel, jestli nemá rozsvítit baterku. V trávě se skrývaly liščí nory a kluzké kameny, ale neměl chuť se ve tmě zviditelnit.

Siréna zněla ve větru jako dětský pláč. Zvuk v něm probouzel zasuté vzpomínky na dětství. Na příběhy o jasnovidné Panně Fanny. Neprovdaná žena z devatenáctého století, která se zjevovala v černých šatech z konfirmace. Přežila těžký záchvat horečky a získala jasnovidné schopnosti. Zahořklá panna v noci trpce naříkala na věčné honbě za mužem, kterého by mohla stáhnout s sebou pod zem.

Claus pošilhával za sebe. Ve statcích ležících u valu zahlédl jediné světlo. Na obzoru, ve Flensburském zálivu, se mihotal měsíční svit.

Nárazy větru přicházely na otevřeném prostranství v silných poryvech a déšť se přes něj valil ostrou, vlhkou hranou. Teď už slyšel, že siréna není bolestnou písní Panny Fanny, ale mechanický, řezavý zvuk. Zvuk, který nepatří k těm pozemským.

Zastavil se dva metry od záblesků světla. Přimhouřil oči. Byl to nějaký přístroj. Podobal se senzorům pohybu na strope ve společenském domě, které rozsvěcely světlo. Tenhle byl jen větší a vybavený blikající LED žárovkou. Čidlo bylo umístěné na tyči zapíchnuté do země.

„Haló...“ zvolal Claus nervózně.

Ohlušující siréna byla poblíž.

Zakřičel silněji. „Haló! Je tu někdo?“

Nikdo neodpovídal. Jen mozek mu našeptával, že se má otočit na patě a počkat, až se rozední. Ale jeho jihojutská povaha ho donutila zůstat stát. Nemohl si lhát do kapsy. Viděl to. Postavu pod přístrojem.

Claus udělal ještě jeden krok. Popadl baterku a pomalu namířil světlo na postavu. Sevřel brokovnici jako posvátný symbol křižáků v boji, cítil, jak mu krev tepe ve spáncích. Konečně světlo ozářilo to, co leželo v trávě. V tu chvíli vítr

strhl Clausovi z hlavy kapuci. Zamrkal, ochromený hrůzou. Ztrápená tvář zírala přímo na něj.

Poslední, co si Claus stihl pomyslet, než se svalil naznak, bylo, že to není možné, že určitě pořád ještě spí. Protože během tří dnů viděl stejného člověka mrtvého už podruhé.

Carina Fockbeková se dívala oknem ven. Bubnovala nehty na okenní parapet. Zahlédla kužel světla z Clausovy baterky až nahoře na Smølském valu. Co to tam ten blázen vyvádí? Nebylo od ní přece jenom kruté vyslat muže do té sloty?

Z úst jí unikl vyděšený vzdech. Kužel světla zamířil do vzduchu. Svítil strnule do nebes. Carina ucouvla. Mimoszemšťani chtějí Clause vcucnout! Pak uviděla dva krátké záblesky. Ne bílé záblesky, jaké byly vidět celou dobu. Tyhle záblesky byly temnější, oranžové. Když Carina Fockbeková zaslechla zpožděné zvukové vlny ze dvou výstřelů z brokovnice, už byla na cestě k telefonu.

Jenny Selandová seděla na okraji postele. Dlaněmi si mnula obličej, který byl opuchlý a zplihlý, jako by jí někdo pod kůži nastříkal rtuť. Po čtvrté skleničce toho včera měla nechat. Vždycky, když se opila červeným vínem, měla pak takhle ošklivou, nafouklou kocovinu.

Pozdvihla bolavou hlavu. Ranní světlo s perleťovým nádechem viselo na záclonách ložnice. Z bytu za zdí bylo slyšet neurčité dunění a od souseda zespodu se linula vůně kávy a topinek.

Jenny z toho pachu naskočila husí kůže.

Kromě příšerné kocoviny se toho rána vzbudila s depri-mujícím zjištěním: Na světě existují dva druhy mužů. Ti, které vidíte na vteřinu a pamatujete si je po zbytek života. A ti, se kterými chodíte.

Jenny se jednoznačně bála těch druhých. Stabilních mužů se stabilní prací a stabilními zájmy. Mužů, kteří poskytovali stabilní sex a líbali suchopárně, což vyžadovalo barvité převyprávění, když se kamarádky dožadovaly podrobností. Mužů, kteří si o nedělích nazouvali běžecské boty a uběhli svoji pravidelnou, stabilní trasu, a než ji galantně požádali, aby jim ho vykourila, tam dole se vždycky pořádně umyli. Mužů, kteří ženě ukradli rok života, kteří byli jako pomalu ucházející pneumatika, na které klidně můžete jezdit až do konce života, aniž byste si všimli, že pořádně nefunguje.

Jenny zamrkala, aby si odstranila ospalky z očí, a zašilhala na druhou stranu postele. Rebelující dědic jedné z největších stavebních firem v jižním Jutsku spal klidně na břiše.

William Grandberg, jedenačtyřicet let, asi sto devadesát centimetrů vysoký, atletické postavy, s jihoevropským mladistvým žárem a tím nejnakažlivějším živým smíchem, jaký si člověk dokáže představit.

Naposledy spatřen neoblečený ve společnosti neidentifikované, trapně opilé ženy.

Jenny sevřela rty. Světlo dopadalo na Williamovy hnědé vlasy, takže vypadaly matně, jako by byly poprášené kakaem. Peřina mu sjela až ke spodní části zad a odhalila začínající křivku dvou vytrénovaných půlek.

V noci ty dvě půlky pevně tiskla.

Hrdlo jí sevřel pláč.

Běžně byli ti nejzajímavější, nejšarmantnější sexuální bohové buď manželé hledající dobrodružství, nebo naprostí sociopati. Ale tady se skrývala jehla v kupce sena. Muž oplývající trojjedností boží: sexy, single a přičetný. Taký to byly úžasné měsíce. Až do včerejška. Až do vyřčení věty: *Myslím, že budeme spíš kamarádi.*

Jenny se zarazila a otevřela pusu, když jí William bez varování hodil na hlavu ten pitomý, otřepaný refrén. A ani jí nedovolil, aby se od něho odpoutala tím, že by se na něj rozzlobila. Byl dost chytrý na to, aby jí nikdy nic neslíbil.

Jako tolikrát předtím se nechala strhnout svojí důvěřivostí. Už odmalička se na ni lepila jako lak odolný proti oděru. „Svatá prostoto,“ utahoval si z ní William. „Jsi příliš nekritická.“ Nemyslel to zle. Jenom se ji snažil upozornit na to, aby se měla víc na pozoru.

Jenny s ním v zásadě souhlasila. Odpouštěla snadno, měla až příliš velkou potřebu porozumění. Ale pak zase našla sílu v roli protiváhy archetypu macho policisty.

Byla potřebná.

Jen tady ne. V téhle ložnici. Tady překročila datum spotřeby. Musela si nechat rozbít srdce na kusy a projít první fázi rozchodu: opít se jako dog a naposledy si toho bastarda užít.

Splněno.

Spletitý noční opilecký sex se jí znovu odehrával v hlavě. Do postele se svalili napůl svlečení. Mihotající se svíčky, stíny běžící po stěně, prsty všude, olizování a líbání, surové, rychlé pohyby, až je exploze oddělila od sebe. Poslední vzpomínka je nesouvislá, noc a pak rozednávání, jako filmový pás, který se zasekává.

Jenny sesbírala z podlahy své svršky a odešla z ložnice. Oblékla se v kuchyni zařízené stejně jako zbytek Williamovy domácnosti: skloubení drahého dánského designu s praktičností Ikey.

Zapnula si podprsenku a přes hlavu si přetáhla elegantní hedvábnou košili. Hlava se jí motala jako po dlouhé jízdě. Po třech sklenicích vody se katatonicky zadívala na svou ruku svírající náhradní klíč od Williamova bytu.

Na kuchyňské lince zavibroval Williamův telefon. Jenny se na něj podezřívavě podívala. Kdo volá tak brzy v sobotu ráno? Ta druhá? Nebo je Jenny ta druhá? Že by až takové kliše? Přitočila se k lince, aby zahlédla displej.

„Kdo to volá?“

Jenny se otočila. „Doprdele, já se tak lekla!“

William se opíral o zárubeň dveří. Nahý, neuvěřitelně krásný. Rozespale si mnul oči. „Podej mi ho.“

Jenny mu vložila mobilní telefon do napražené ruky. „Neznámé číslo,“ zamumlala rozpačitě.

„Tady William Grandberg, vyšetřo... ehm, vedoucí oddělení vražd esbjerské hlavní policejní stanice.“

Na druhém konci zabručel hluboký mužský hlas. Jenny pocítila žalostnou úlevu.

„Mohl byste mi to, prosím vás, vysvětlit ještě jednou?“ požádal William.

Pohled jí zabloudil k jeho přirození. Nejkrásnější exemplář, jaký kdy viděla. Na levé noze měl pořád ještě ponožku.

„Kdeže?“ zvolal William, až se mu stáhly břišní svaly.

Jenny se otřásla.

„Kdo je na místě činu? ... Zadrželi jste toho muže? ... Dobře. A ten val jste uzavřeli?“

Muž na druhém konci odpovídal krátkým, úsporným mručněním.

„Dobře. Hned tam přijedu.“

„Tady to je,“ pronesl William a poprvé od chvíle, co vyjeli z jeho bytu v Esbjergu, zpomalil. Zablikal předními světly na hlídkový vůz, který se zapnutým majáčkem parkoval napříč přes silnici. Jenny spatřila za předním sklem tváře bez výrazu, které provedly rychlou kontrolu poznávací značky na počítači, a pak policejní vozidlo vycouvalo na pole a nechalo je projet.

William vjel na hrbolatou štěrkovou cestu. Jenny po něm pošilhávala. Předními zuby se kousal do spodního rtu a stín nevrlosti vypudil z jeho tváře denní světlo. Jenny věděla proč. Zrovna ho po odchodu Børgeho Kofoeda do důchodu povýšili na šéfa oddělení vražd. Případ, který se mu teď dostal do rukou, se tedy stane jeho prvním velkým. A má si ho odbýt s mozkiem na kaši z červeného vína a bejvalkou na krku.

Což nebyla Williamova největší starost.

Spousta lidí v těchto končinách byla přesvědčená, že někdo od Grandbergů na policii vůbec nepatří. William a jeho dva bratři pocházeli z jihojutské rodiny, která byla pravidelným námětem místních hovorů. Všichni je znali. A každý znal někoho, kdo znal někoho, kdo slyšel, že...

Jenny ta šeptanda rozčilovala. William se s ní smířil. Tvrdil, že se naučil žít s tím, že jeho příjmení zesiluje skepsi lidí jako megafon. A ve své nové roli šéfa oddělení vražd v jednom z největších policejních krajů neočekával příznivější naladění.

Jenny naopak věděla, že je plný profesionálního očekávání. Od svých kolegů. Od sebe. Vyžadoval, aby člověk vykonával svou práci s pýchou a vášní, což dal jasně najevo ve svém tak trochu nemístném projevu na večírku Børgeho Kofoeda na rozloučenou: „Od této chvíle tu nebude místo pro samolibé jedince s vlastními pravidly a metodami. Pro lidi, kteří dávají přednost osobnímu prospěchu před prohrou celého kolektivu. Musíme být moderní policejní jednotka, která chápe, že spolupráce a sdílení informací jsou naše největší přednosti.“

Ticho mezi přítomnými se dalo interpretovat různě. Až na Børgeho Kofoeda. Všichni věděli, že Kofoed po dlouhou dobu svého šéfování oddělení vražd Jihojutského policejního kraje provozoval různé kšefty. Williamova slova přišla jako nečekaný úder pod pás a ani Kofoedovo dlouholeté přátelství s Williamovým otcem Laustem Grandbergem mu nevyneslo žádné slitování. Naopak.

William zastavil auto na parkovišti u Smølského valu, na neudržovaném rozbahněném plácku obklopeném divoce rostoucími listnatými i jehličnatými stromy. Vystoupili. Vítr se utišil a v houští šustilo nerozhodné krápání z mraků.

Jenny a William se vydali po rozmáčené pěšině zbarvené dožluta a dočervena spadáním listů. Holínky, které si půjčila od Williamovy manželky, ji tlačily na nártu, ale alternativní obuví byly lodičky na podpatku ze včerejška.

Williamova manželka. Jenny neví, jak jinak by jí měla říkat.

Vyšli do otevřené krajiny. Na vrcholu pahorku stáli dva strážníci. Jeden z nich jim vyšel v ústrety.

„Brejtro, Niels Christensen ze sønderborské stanice.“ Strážník je obdařil dvěma silnými stisky rukou.

Jenny zašilhala k vrcholu pahorku. Proti šedé obloze se rýsoval obrys druhého strážníka. Pozoroval tělo ležící na zemi.

„Je oblast zajištěná?“ ubezpečoval se William.

„Máme lidi na všech přístupových cestách. Oblast je velká asi hektar. Říkal jsem si, že ohraničující páska by nebyla moc ekologická.“ Christensen se nervózně zasmál.

„To je fakt,“ uznal William. „Nasadím do terénu pěší hlídky. Novináři se určitě pokusí dostat co nejbliž k tělu. Mimo chodem, neměli bychom...?“

„Ano. Je tu ještě jedna... maličkost. Něco, co byste měl vědět, než uvidíte tělo.“

„Co je to?“ zajímal se William. Profesionálně, bez výrazu.

Strážník se rychle ohlédl přes rameno směrem ke kolegově.

„Ven s tím!“ vyhrkl William tónem, ze kterého se Jenny zježily chloupky na zátylku. Pak se zhluboka nadechl a mírnějším hlasem se zeptal: „Je to někdo, koho znám?“

„To nevím,“ přiznal Christensen. „Ale, ehm, spíš někdo, kdo znal vás.“

Na vrcholku Smølského valu šelestil ve vysoké trávě vítr. Na obzoru byl vidět jako nehybná tmavě modrá skvrna Flensburský záliv, a kam až oko dohlédlo, se rozprostírala zvlněná jihojutská krajina. Nad čtyřmi policisty stojícími na valu se rozhostilo hutné ticho, zírali na mrtvolu a snažili se pochopit význam toho, na co se dívají.

Jenny už dříve viděla případy nedůstojného zacházení s tělem, ale nic podobného ještě ne. Byla si naprosto jistá. Bylo to zinscenované, naaranžované.

Podbřišek mrtvého byl přikrytý plachtou přichycenou stanovými kolíky k zemi. Ústa strnulá posmrtnou ztuhlostí měl otevřená dokořán. Vyschlé rty tvořily strašidelný černý otvor do hrdla. Na trupu ani na pažích nebyly viditelné posmrtné skvrny, známka toho, že od doby, co se mu zastavilo srdce, muž ležel především na zádech a gravitace stáhla nekolující krev do spodní části těla. Kůže, kterou už nevyplňovaly svaly, se sesula a napjala se, až vystoupily kosti. Na první pohled

nebyly vidět vpichy, pohmoždění způsobená tupým úderem ani střelná poranění. Prostě mrtvý stařík.

Dokud si toho člověk nevšiml. Maličkosti.

Mužovi se přes hrudník táhla řada písmen vyrytých do kůže, ale kvůli nedostatku krve se dala rozpoznat jen z roztrpených okrajů:

GRANDBERG

Jenny se snažila na Williama nezírat. Podobné pnutí znamenala i u obou policistů v uniformách. Čekali na něho. Čekali na reakci nového šéfa oddělení vražd, až uvidí své příjmení vyryté do těla mrtvol.

„Kdo ho našel?“ zeptal se William jakoby nic.

„Místní statkář. Claus Fockbek. Jeho žena si všimla záblesků z tohohle,“ kývl Niels Christensen nad hlavu mrtvého k přístroji zaraženému v zemi, podobnému zahradním lucernám, které vroubily dlážděnou cestičku k domu Jennyiny matky.

„Co to je?“ zeptala se Jenny.

„Plašič škůdců,“ vysvětlil jí jeden z policistů. „Brácha má podobný na svém statku. Silné záblesky a hlasitá siréna. Když to bliká a houká, lišky, kuny a dravci se ke slepicím ani nepřiblíží.“

„Dotkl se ten statkář něčeho?“ zajímal se William.

„Kdepak. Chudák utrpěl takový šok, že zakopl a dvakrát vystřelil do vzduchu.“

„Takže tohle není jeho?“ zeptal se William s pohledem upřeným na rýč zaražený do trávy vedle těla.

„Není,“ ozval se znovu Niels Christensen a pohlédl do svého zápisníku. „Ale Fockbek tvrdí, že mrtvý je místní. Gustav Thygesen, jedenaosmdesát let, příležitostný licitátor na místních farmářských aukcích. Zemřel před třemi dny na infarkt. Uprostřed aukce.“

Jenny se zamračila. „Takže náš pachatel ukradl mrtvolu?“
„Přesně tak. Gustav měl mít zítra pohřeb.“

„Mluvili jste už s funebráky?“

„Ano.“ Niels Christensen plácl nervózně notesem do dlaně. „Co si myslíte, že to celé znamená?“

William si prohrábl třemi rychlými pohyby vlasy. „Budeme potřebovat další lidi, aby prohledali okolí. Stopy po vlecení těla, zbytky oblečení, DNA, cokoli, co by mohlo souviset s nálezem těla. Budeme muset uzavřít celé okolí. Bude zapotřebí vyfotografovat každého zvědavce, co se objeví, a zapsat poznávací čísla všech aut projíždějících kolem.“

William beze slova hleděl na tělo, dokud policisté nezmiželi z doslechu.

„Tohle je problém.“ Usmál se s neurčitou skepsí v koutcích úst. „Jakmile se policejní ředitel dozví, že do hrudníku mrtvolky je vyryté moje příjmení, prohlásí, že se jedná o střet zájmů z rodinných důvodů. Svůj první případ coby šéfa oddělení vražd budu sledovat jen zpozzdálí.“

Jenny našpulila rty. „Nevíš, jestli se někdo z rodiny s tímhle mrtvým nezná?“

„S Eliasem nejsem vůbec ve styku. Vrostl do té své ‚církve‘. Andrease a Lausta vídám jen občas.“ William se poškrábal na bradě. „Ale nepředpokládám, že by se někdo z rodiny stýkal s někým takovým.“

Jenny přeslechla arogantní výběr slov. William vyrostl v jiném světě. Mezinárodní internátní školy, *au-pair*, vysoké zdi a soukromý řidič. Možná, že se k vyšší společenské vrstvě obrátil zády, ale jeho původ se projevoval v jeho chladných, trochu upjatých způsobech, třeba když spolu byli na večeři v restauraci – ubrousek na klíně, lokty u těla, rovná záda. Určitě by mohl svému chování dodat trochu lidovosti, na návštěvě si zouvat boty a dodržovat další nepsaná místní pravidla.

„No,“ pronesl William a luskl prsty. „Tak co vidíme?“

„Je toho dost.“ Jenny pohlédla rentgenovým zrakem na tělo mrtvého a jeho umístění. „Kromě nápisu. Plachta zakrývá podbřišek mrtvého, takže není úplně odhalený. Je dokonce přichycená stanovými kolíky proti větru. Jako by pachatel chápal zranitelnost mrtvého.“

„Pokračuj.“

„Stejnou péči zdůrazňuje i plašič škůdců. Pachatel chtěl zajistit, aby tělo nezohavili mrchožrouti. Ale plašič zastával i další funkci: upoutával pozornost. Světlo, zvuk. Kromě vzkazu ‚tady to je‘ bylo důležité, aby se tělo našlo rychle.“ Jenny se odmlčela.

„Ven s tím,“ povzbudil ji William. „Už máš představu o tom, co ‚tady to je‘ znamená.“

Jenny si odhrnula z očí pramen vlasů. „Je to jenom nápad, ale co když je nebožtík jen něco jako červený hadr? Pachatel ví, že nález mrtvoly upoutá pozornost policie. A teď tu jsme.“ Ukázala na rozlehlou, otevřenou přírodní oblast.

„Musíme prozkoumat řezné rány a odebrat z těla vzorky DNA.“

„Určitě. Ale myslím si, že to není zločin. Myslím, že to je jen vzkaz.“

William nafoukl tváře. „Takže moje příjmení a rýč zaražený v zemi... je hádanka.“

„Přesně tak. A taky si myslím, že mám řešení.“

„Jaké?“

Jenny přešlápla z jedné nohy na druhou. Pod holínkami zamlaskala bahnitá tráva. „V zemi se něco skrývá.“

David Flugt otevřel okno v kuchyni, zapálil si cigaretu a vyfoukl kouř do šedivé, větrem bičované oblohy nad Rødvigem. Jeho zrak jako obvykle dopadl na obdélníkový přístav mezi malými, křivými městskými domky ležícími před jeho vlastním obydlím, které bylo ještě o něco menší a křivější. Na stožárech kutrů se třpytily světelné řetězy, vítr se opíral do plachet přistávajících plachetnic. Jediná osamělá, zubožená postava v reflexní vestě se ploužila u vykládacího a nakládacího zařízení. Kupecký statek na západním nábřeží, žluté skladiště zboží i loděnice teď už fungovaly jen jako památky na minulost či byly zmodernizovány na byty.

David odklepával popel ke zvadlé rostlině v květináči na okenním parapetu a pozoroval krásný škuner se třemi stěžni, který zrovna lákal turisty. V upevněných plachtách se skrývala drsná síla, která čekala na to, až bude vypuštěna z lanoví a dovolí větru, aby je vzedmul jako pyšná kohoutí prsa.

David přešel k počítači v pracovně. Stiskl F5. Stránka zpráv TV 2 se aktualizovala. Hlavní článek byl pořád stejný jako při posledních čtyřech aktualizacích. Varování před nebezpečným počasím. Příští týden zasáhne Dánsko říjnová vichřice. Meteorologové předpokládají, že jižní části země budou zasaženy nejvíce. Obyvatelé jižního Jutska se už pustili do zabeďňování oken a porážení nebezpečných stromů.

Útoč, nebo uteč.

Típl cigaretu do květináče.

V prvním patře nad jeho hlavou zavržala podlahová prkna. Vzhlédl ke stropu a uviděl drolící se štukové ozdoby a pavučiny, na které se nedalo dosáhnout. Opět stiskl F5.

Říjnová vichřice. Panika.

Plachty budou muset ještě chvíli zůstat na stožáru.

David se vrátil ke kuchyňskému oknu. Zameditoval si s další cigaretou. Blízkost vichřice ho uklidňovala.

Vyhlížel chaos.

Dvě hodiny. Sto dvacet minut. Sedm tisíc dvě stě vteřin.

Za tak krátkou dobu se největším zpravodajstvím v zemi podařilo oblehnout kašdičský rozbahněný zarostlý příkop okolo Smølského valu. Nálada se blížila bodu varu. Halasící hemžení vozů od tisku, fotoaparátů s teleobjektivy, střety mezi místními obyvateli a novináři a jedno jediné zadržení kvůli překročení policejní uzávěry.

Z toho důvodu William Grandberg přivolal z ústředí další dvě hlídky se psy a varoval vlezlé novináře před volně se pohybujícími policejními psy v terénu. Pak přivolal posily z Národního forenzního centra ve Fredericii, které okamžitě odvolalo všechno mužstvo z valů a vyslalo do vzduchu policejní dron, aby pořizoval snímky místa činu, než bude ještě více poničeno.

William, Jenny a zbytek skupiny vyšetřovatelů stáli na úpatí kopce pod listnatým stromem, ze kterého opadávaly jasně žluté listy. Pokoušeli se sehnat povolení k vykopávkám. Jenny si vygooglovala, že místo nálezu je památkově chráněné. Jen Národnímu muzeu se v roce 1932 podařilo získat povolení k vykopávkám, ale nic zásadního se nenašlo. V následujících desetiletích zůstal Smølský val nedotčený. Pahorek získal v roce 1931 spolek, který měl zabránit tomu, aby se val dostal do německého vlastnictví. Vyšetřovatelé z místa činu se zrovna snažili najít někoho z tohoto spolku.

„Pošli ten úkol na ústředí,“ požadoval William. „Jenom marníme čas.“ Pak se obrátil na kriminalistického technika s obřím dálkovým ovladačem. „Kdy už to ten dron bude mít hotový?“

„Za pár minut,“ odvětil muž, tvářil se zaujatě a špičkou jazyka si rejdlil v koutku úst.

William nevrle zíral vzhůru na dron, který bzučel nad jejich hlavami, fotografoval a přeměřoval místo činu. „Ta data stejně k ničemu nepoužijeme.“

Jenny stiskla Williamovi rameno. On však její ruku odstrčil. Na vteřinu zapomněla, jak na tom spolu jsou. Nikdo nesměl mít sebemenší tušení o povaze jejich vztahu. Bývalého vztahu. Pokusila se umlčet raněný hlásek, který kňoural, že Williamův přerod do platonického vztahu se udál překvapivě rychle.

„Grandbergu?“ Nějaký policista volal z nedaleké cestičky mezi stromy. „Alfa-4 hlásí civila dole u zátarasu. Prý chce s tebou mluvit.“

„Žádní civilové na místě činu,“ rozhodl William.

Policista si odkašlal. „To by mohl být problém.“

„Proč?“

„Protože ten civil tvrdí, že místo činu vlastní.“

Skupina vyšetřovatelů napjatě vyčkávala. Konečně se na cestičce objevil postarší baculatý muž v pláštence. William a Jenny vyrazili nečekanému hostu vstříc.

„Brýden! Anders Fode, majitel statku, amatérský archeolog a předseda Spolku Smølský val.“ Tituly pronesl zadýchaně a doprovodil je dvěma vlhkými stisky rukou.

„William Grandberg, vedoucí oddělení vražd Jihojutského policejního kraje. Tohle je moje kolegyně, kriminální asistentka Jenny Selandová. Pokoušeli jsme se vás sehnat.“

„Já vím. Neodpovídal jsem, protože jsem už byl na cestě.“

Prudce shodil z ramenou batoh. „Manželka udělala kávu a kokosovou buchtu. Máte hlad?“

Jenny už viděla zdravější těla, jak se obracejí na rožni nad ohněm s jablkem v tlamě, ale červeňoučké tvářičky Anderse Fodeho a kovbojský klobouk ozdobený peřím mu propůjčovaly přívětivý výraz zapáleného vědátora či ekologického aktivisty.

„Na místě činu nejíme,“ pronesl William koženě.

„Manželka je ovšem výborná pekařka.“ Fode strčil kus pečiva do úst a odšrouboval víčko termosky. „Takže nebožtík Gustav nakonec skončil na vrcholku mého pahorku.“

William se prudce nadechl. „Volali jsme vám, protože máme podezření, že tady na valu je něco zakopaného.“

„Co by to mělo být?“

„To bychom rádi zjistili.“

Fodemu ztuhly žvýkající čelisti. „Ale když nevíte, co hledáte, proč tu proboha chcete kopat?“

William vysunul spodní čelist. „Vystavíte nám povolení k vykopávkám, nebo ne?“

„Ne.“

„Ale...“

„Oblast je památkově chráněná a náš spolek ji vlastní. Nikdo nad námi nemá moc. Rozhodujeme tu jen my.“

„Povolení k prohlídce to jistě může změnit.“

Fode se nahlas, od srdce zasmál. „Povolení k prohlídce čeho? Vždyť ani nevíte, co hledáte.“

Z oblohy se ozvaly zvuky klesajícího dronu. „Místo činu už zase můžeme otevřít,“ oznámil technik.

Fode zabalil buchtu i kávu do batohu. „Manželce bude hodně líto, až uslyší, že jsem celou buchtu snědl sám.“

„To nezni jako neobvyklý scénář,“ zamumlal William.

„Víte co, tak já si kousek dám,“ ozvala se Jenny. „A jsem si jistá, že kolegové krapet horké kávy ocení. Že ano?“

Technici přikývli, koutkem oka pošilhávali po Williamovi.

„Šéf oddělení vražd určitě taky něčím sladkým nepohrdne,“ pronesla Jenny s úsměvem.

William strnule přikývl.

Fode rozdál buchtu a nalil do plastových pohárků kávu.

„A teď si konečně můžeme navzájem vyjít vstříc.“

„Co tím myslíte?“ zeptala se Jenny s plnou pusou.

„Můžu vás dostat pod zem. Aniž byste jedinkrát kopli.“

Už bylo skoro čtvrt na čtyři. Jenny, William a vedoucí zásahu z forenzního centra sledovali techniky v bílých overalech, jak popocházejí, fotí, měří a sbírají důkazní materiál do uzavíratelných sáčků. Snímky z dronu odhalily v trávě širokou stopu po vlečení těla, která naznačovala, že zloděj mrtvoly přišel z jižní strany areálu, a strážníci z hlídkových vozů se pustili do obcházení domů a shromažďování záznamů z bezpečnostních kamer z benzinek, firem a soukromých pozemků.

Jenny se rozhlédla po otevřeném, nechráněném, táhlém vrcholku. Předpověď počasí slibovala na příští týden vichřici. To by vyšetřování naprosto ochromilo. Z toho důvodu byl William donucen souhlasit s nabídkou Anderse Fodeho. „Amatérský archeolog“ bylo typické jihojutské podhodnocení. Spolek, kterému předsedal, vlastnil jeden z mála georadarů v zemi. William dal Fodemu zelenou, aby přístroj ihned dopravil na místo činu.

„Už jde,“ ozvalo se hlášení v Jennyině vysílačce a v tu chvíli se na cestičce objevila Fodeho tělnatá postava. S obtížemi vláčel do kopce něco, co ze všeho nejvíc připomínalo sekačku na trávu s notebookem přidělaným na příčné tyči.

„Dělá si z nás srandu?“ zahuhlal William.

Jenny jeho nelibost ignorovala. William se choval podrážděně už od chvíle, co dorazili. Pravděpodobně proto, že vedl

vyšetřování jen na dobu určitou. Až se podrobnosti dostanou na stůl Kristiana Sejersena, prohlásí to za střet zájmů a odsune ho na vedlejší kolej.

Fode si nasadil bezpečnostní brýle a helmu, jako by předpokládal, že z oblak začnou padat úlomky cihel. Zašilhal směrem ke stanu, který Národní forenzní centrum vztyčilo nad tělem.

„Tohle je georadar,“ pronesl, jako by se tím všechno vysvětlovalo.

Vedoucí zásahu poklekl před přístrojem. „Četl jsem o něm. Je mi jasné, že vidí do země tak na dva metry hluboko, ale jak pracuje s daty?“

Fode se nadechl. „Pomocí elektromagnetických vln zaznamená odrazy od rozhraní mezi vrstvami půdy pod námi. Tahle anténa vysílá krátké elektrické vlny směrem dolů a čáry máry fuk, objeví se tady na monitoru.“ Zabubnoval prsty na notebook. „Ten vytvoří trojrozměrný obraz naskenovaných vrstev půdy.“

„Odrazy vrstev půdy,“ zopakovala Jenny. „Co to například může být?“

„Dutiny, kusy železa, velké kameny. Kosti. Jakýkoli druh anomálie mezi stlačenými vrstvami půdy se zobrazí tady na monitoru.“

„Jak dlouho takové měření trvá?“ zajímal se vedoucí zásahu.

Fode přejížděl pohledem po valu. „Dneska bychom mohli naskenovat tak třetinu oblasti.“

„My?“ podivil se William.

„Věc se má tak, že georadar si žádá zkušené ruce,“ odvětil Fode a upravil si helmu.

„Naši technici jsou naštěstí učenliví,“ pravil William.

Fodeho brunátný obličej se svažtil. „Bohužel jsme radar přislíbili na vykopávky na Sjællandu. Zítra brzy ráno poputuje dál.“

„Třetina zní slibně,“ přemítal William. Jenny obtěžoval jeho neprofesionální, machistický postoj. Tuhle stránku jeho osobnosti ještě neznala.

„Možná je to trochu nadnesené.“ Fode pohlédl na Jenny, ale té bylo jasné, že mluví k Williamovi. „Půda je hodně vlhká. Obraz bude určitě dost zrnitý. Deset procent je realističtější odhad.“

William pozoroval Fodeho se zcela pobaveným výrazem a prohrábl si rukou vlasy. „Možná bude nejlepší, když necháme radar ve zkušených rukou.“

„To je rozumné. Tady v kraji si přece pomáháme,“ poznamenal Fode a odmlčel se. „Víte co? Archeologové určitě den počkají. Tak budeme moct proskenovat celý val.“

„Jen se do toho pusťte.“ William vyrazil dolů ze svahu.

„Kam jdeš?“

„Tisk čeká na prohlášení.“

„Myslíte, že je vhodné, aby pan Dobrá nálada mluvil s novináři?“ zasmál se Fode a Jenny se dívala na Williamovu postavu vzdalující se pod rozervanými šedými mračky.

Jenny vyšla ze stanu, stáhla si roušku a lačně vdechla čerstvý vzduch. Tělo zesnulého naplnilo stan nepříjemným zápachem.

Podzemní tma se kradla přes Smølský val jako plachý pes. Jenny viděla v dálce rozesetá světla z malých statků. Zanedlouho se na jihojutská pole snese pořádná tma. Bývalo tu černěji než v hustěji obydlených oblastech. Skoro jako by krajině chybělo dno. Když byla Jenny malá, tmy se bála. Dokud jí babička nevyprávěla, že noc je černá, protože sny jsou světlé. Tím pádem byla tma potřebná.

Ta myšlenka ji utěšila. A trvá to až dodnes.

Poblíž tušila postavy Anderse Fodeho a vedoucího zásahu. Už několik hodin vláčeli georadar nahoru dolů po stráních a neúnavně vedli nadšený rozhovor o genialitě přístroje.

„Máte něco?“ křikla na ně.

„Až teď procházíme první data,“ ozval se hlas vedoucího zásahu. „Chceš se podívat?“

„Už jdu,“ odpověděla a ohlédla se. „Jen si na chvílku skočím dolů.“

„Jasně,“ ozval se William ze stanu. Byl uvnitř se dvěma techniky. Chystali se uzavřít ohledání, aby mrtvého mohli vrátit rodině, která se údajně shromáždila ve větším počtu u uzávěry.

Jenny se připojila k Fodemu a vedoucímu zásahu. Zatímco se data nahrávala, oba nepřítomně civěli na monitor, kde se zhmotňoval trojrozměrný obraz vytvořený z vrstev půdy.

„Na co se to díváme?“ zajímala se Jenny.

„Radar nejdřív zobrazuje půdní vrstvy ve vertikálních řezech, takové jakoby koláčové grafy.“ Fode přešel dál na grafy z další oblasti. „A pokud uvidíme nějaké anomálie, můžeme si ‚vyříznout‘ čtverec a otáčet ho o 360 stupňů, abychom tu anomálii viděli i z jiných úhlů a mohli změřit, jak hluboko leží a jak je velká.“

„Mají ty snímky své GPS souřadnice? Kdybychom na něco narazili.“

„Koupila byste Ferrari bez tachometru? Samozřejmě. Kde bychom jinak kopali?“ Fode mluvil bodře, což jistě mělo zakrýt arogantní podtón.

Jenny si vyměnila pohled s vedoucím zásahu.

„Podívejte se na tohle,“ zamumlal Fode a ukázal na monitor. „Vidíte tu odchylku? To naznačuje dutinu.“

„Jak hluboko?“

„Asi metr a půl.“ Fode přiblížil anomálii, která se podobala abstraktním modrozeleným picassovským tahům. „Hm.“

„Co tam vidíte?“ vyptávala se Jenny.

Fode neodpověděl, jen odchylku dál prohlížel. Našel ještě jednu anomálii a zvětšil ji ve 3D. Několik tichých, napjatých vteřin mezi oběma přepínal. Tvarem se navzájem podobaly. Tomu jedinému Jenny rozuměla.

„A dopřic,“ zahuhlal Fode. Obočí mu rozčíslo hluboká vráska.

„Co se stalo?“

„Nedává to smysl. Bylo tu Národní muzeum, i když už to je drahně let. Víceméně nic nenašli. A my tu už teď máme dvě anomálie.“

„Nemůžou to prostě být vzduchové kapsy nebo kameny?“ navrhoval vedoucí zásahu.

„Vidíte ty příčné modrozelené útvary?“ Fode přepnul mezi oběma 3D snímky. „Mají podobnou délku i šířku.“

„To ano.“

„Něco podobného jsem viděl jen jednou. Při vykopávkách v Aalborgu.“ Fodemu došel dech. „Na to nikdy nezapomenu.“

„Co to znamená?“ zeptala se Jenny.

Fode se roztřeseně nadechl. „To znamená, že jsme na pohřebišti. Novějšího data.“

Podzim se zdál každou vteřinou temnější, vítr klátil stromy i keři a černé mraky se honily po nebi jako vlčí tlapy. Bylo půl desáté. Jenny byla k smrti unavená, měla kocovinu a nutně si potřebovala dojít na záchod. Přesto si nepřála být jinde než na svazích Smølského valu, kde se nad trávou vznášela šedá mlha jako kouř z táboráku.

Po zneklidňujícím nálezu z dneška proskenovali zbytek valů a porůznu v terénu našli sedmnáct podobných anomálií. Pak srovnali anomálie s odpovídajícími grafickými daty z archeologické databáze hrobových nálezů. Podobnost byla nezpochybnitelná. Fode pak zavolal ostatním členům představenstva a sehnal povolení k vykopávkám.

Teď vlhký kus trávníku osvětlovaly čtyři silné reflektory na místě, kde GPS souřadnice udaly, že by se v hloubce jednoho a půl metru mělo nacházet cizí těleso. Jenny se otrásla. Tři policisté stáli bok po boku, sveřepí, bledí a každý s vlastním rýčem.

Jenny zaslechla hluboké hučení nějakého stroje na pásech, který ulamoval větve a rachotil přes kameny. Minibagr měl odkrýt svrchní vrstvu země. Pak měli nastoupit policisté. Stroj se zastavil těsně před osvětlenou částí.

„Pomaličku,“ nařídil William a dal znamení. Jenny si všimla, že se mu chvěje hlas.

Otáčky motoru se zvýšily do ohlušujícího crescenda, jak se lopata bagru zaryla do trávy a zvedla uvolněný, drolící se drn. Po třech rýpnutích minibagr skončil. Ticho nad valy rušil jen mlaskavý zvuk policejních rýčů a ztěžka oddechující muži.

Netrvalo dlouho a jeden z nich přestal kopat.

„Něco... tu je,“ pronesl přerývaně.

Vedoucí zásahu, který stál za nimi, sklonil videokameru, aby se utvrdil v tom, co spatřil čočkou. Přidali se dva technici. Lehli si na břicho a strčili do jámy nepoddajné štětce. Když Jenny došla na okraj, cítila se podivně odpojená od svého těla. Všimla si, že ostatní udělali to samé. Nakonec stál okolo prohlubně celý policejní výjezd v těsném, skoro obřadném kroužku.

Jenny sledovala jemné tahy štětců, jak odmetají hlínu, kořeny a kamínky. A pak uviděla, co se skrývá v zemi.

David Flugt se zhluboka nadechl a navolil číslo. Než třikrát zazněl vyzváněcí tón, stihl vstát z kuchyňské židle, posadit se a znovu si stoupnout.

Jeho šéf ze Zvláštního vyšetřování Východ odpověděl: „Davide, je to něco důležitého?“ Lasse Skårup zněl zadýchaně, v pozadí bylo slyšet čilé klapání jeho podpatků.

David scrolloval nahoru a dolů po zpravodajské stránce TV 2. Hlavní článek byla novinka, která se objevila před deseti minutami. Na oslnivě žlutém banneru svítila zpráva:

Policie našla v jižním Jutsku masový hrob.

David si odkašlal. „V mém bývalém rajónu se něco našlo.“
„Co?“

„Masový hrob na Smølském valu.“

Skårupovy podpatky utichly. „Odkud o tom víš?“

„Z TV 2. Zrovna to zveřejnili.“

„Zasraný vesnický šerifové! Nařídil jsem jim přece, že s tím mají počkat.“

„Počkat? Na co?“

„Ne na co, Davide. Na koho.“

„Už jsi tam někoho poslal?“

„Lucase Stageho.“